U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Michala Bobka v právní věci žalobce: **B. A.**, zastoupen Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2021, č. j. OAM-928/ZA-ZA11-ZA17-2019, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2023, č. j. 16 Az 9/2021 - 38,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **4 114 Kč**, a to ve lhůtě do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto usnesení k rukám jeho zástupce, advokáta Mgr. Marka Čechovského.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 1. 2021, č. j. OAM-928/ZA-ZA11-ZA17-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalobci na základě jeho žádosti udělil doplňkovou ochranu na dobu 36 měsíců dle § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neudělil mu ale mezinárodní ochranu dle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu. Žalovaný napadené rozhodnutí v části o neudělení mezinárodní ochrany odůvodnil tím, že neexistuje strach z pronásledování žalobce orgány domovského státu za údajnou účast v hnutí Hizmet (dále také jako skupina FETÖ nebo Güllenovo hnutí). I v případě, že státní orgány vedou s podezřelými soudní řízení, nedochází vždy automaticky k jejich odsouzení. V části rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany uvedl, že rozumí žalobcově obavě z toho, že případ nebude vzhledem k jeho minulosti vojáka řádně vyšetřen. Během řízení v zemi původu by mu mohla hrozit závažná újma a mohl by být terčem ponižujícího jednání.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného v části o neudělení mezinárodní ochrany žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který jí vyhověl, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ztotožnil se s jeho názorem, že rozhodnutí je vnitřně rozporné. Žalovaný dostatečně nezdůvodnil, proč stejnou okolnost (hrozbu pronásledování a trestního stíhání v zemi původu) posoudil v případě neudělení azylu jako nedůvodnou a při posuzování doplňkové ochrany dal žalobci za pravdu v tom, že nelze vyloučit, že by v zemi nemusel mít možnost se úspěšně bránit při prověřování jeho domnělého členství ve skupině FETÖ. Žalovaný řádně nevysvětlil neudělení mezinárodní ochrany (zejména dle § 12 písm. b), ani to, z jakého důvodu je na místě žalobci udělit pro tyto důvody doplňkovou ochranu a azyl již nikoli. Závěrem městský soud žalovanému vytkl nedůsledný postup při práci s listinnými důkazy obsaženými ve správním spisu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[3] Proti rozsudku městského soudu podal žalovaný (stěžovatel) kasační stížnost podle § 103 odst. 1 písm. a), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že je rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný a vyjádřil svůj nesouhlas s jeho závěry ohledně nedůsledného odůvodnění neudělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu. Žalobce dle něj během správního řízení nesdělil žádné skutečnosti ohledně své politické aktivity či pronásledování, které by odůvodnily aplikaci § 12 písm. a) tohoto zákona a neshledal ani důvody pro využití § 12 písm. b) zákona. Nesouhlasil ani s tím, že by jeho rozhodnutí mělo být nepřezkoumatelné.

[5] Ke kasační stížnosti se vyjádřil žalobce, který rozporoval závěry stěžovatele v tom, že nejsou splněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu, státní orgány žalobce pokládají za člena pronásledovaného politického hnutí a vyvozují z toho důsledky.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná.

[7] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech, v nichž před krajským (městským) soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a s. ř. s. přijatelná tehdy, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Podrobněji se podstatou institutu přijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž dovodil, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; 4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského (městského)

soudu shledáno zásadní pochybení. Stěžovatel přijatelnost své kasační stížnosti nijak neodůvodnil.

[8] Kasační stížnost **je nepřijatelná**.

[9] Rozsudek městského soudu je přezkoumatelný a náležitě odůvodněný (srov. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS nebo ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52), přičemž závěry v něm obsažené se nikterak nevymykají z ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu. Jediná námitka, kterou stěžovatel vznáší, je pochybení městského soudu při hodnocení správnosti a přezkoumatelnosti stěžovatelových závěrů o neudělení mezinárodní ochrany. Tu lze podřadit pod důvod přijatelnosti kasační stížnosti, který spočívá v zásadním pochybení krajského (městského) soudu; tuto vadu rozsudku Nejvyšší správní soud neshledal. Městský soud naopak postupoval zcela v souladu s níže rekapitulovanou judikaturou kasačního soudu.

[10] Pokud stěžovatel tvrdí, že žalobce nemohl mít důvodnou obavu z pronásledování v zemi původu, jelikož nebyl nikdy politicky angažován, tak k této otázce již Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně potvrdil, že při posuzování otázky, zda má žadatel odůvodněný strach z pronásledování, není důležité, zda žadatel skutečně zastává rasové, náboženské, národnostní, sociální nebo politické charakteristické rysy, které vedou k pronásledování , jestliže původce pronásledování tyto rysy žadateli připisuje. Toto konstatoval ve vztahu k otázce zastávání politických názorů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 - 67) i otázce náboženských postojů (srov. rozsudek ze dne 29. 5. 2014, č. j. 5 Azs 2/2013 - 26). Tato judikatura plně odpovídá čl. 10 odst. 2 kvalifikační směrnice: *„Při posuzování otázky, zda má žadatel odůvodněnou obavu z pronásledování, není důležité, zda žadatel skutečně má rasové, náboženské, národnostní, sociální nebo politické charakteristické rysy, které vedou k pronásledování, jestliže původce pronásledování tyto rysy žadateli připisuje.“*. Obdobné stěžovateli správně připomněl již městský soud.

[11] Vznáší-li stěžovatel námitku dostatečnosti vedeného dokazování, tak k tomu kasační soud uvádí, že se otázkou zjišťování skutkového stavu v řízení o mezinárodní ochraně ve své judikatuře opakovaně zabýval (srov. např. rozhodnutí ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 48, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004 - 63, ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004 - 42, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 - 67, ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008 - 66). Dostatečností podkladů pro vydání rozhodnutí o udělení či neudělení mezinárodní ochrany podle zákona o azylu se zabýval například v rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 - 71, ze dne 20. 7. 2022, č. j. 10 Azs 42/2022 - 32, č. 4385/2022 Sb. NSS, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 80, č. 1749/2009 Sb. NSS, či ze dne 31. 5. 2017, č. j. 5 Azs 62/2016 - 87).

[12] Ohledně dokazování azylového příběhu Nejvyšší správní soud odkazuje rovněž na rozsudek ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, v němž uvedl, že *„(...) není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědí žadatele*

o azyl vyvracejí či zpochybňují". V rozsudku ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007 - 63, pak soud dodal: „*Zásada tzv. materiální pravdy má v řízení o udělení azylu svá specifika spočívající v pravidelné nedostatečnosti důkazů prokazujících věrohodnost žadatelových tvrzení. Je však na správním orgánu, aby prokázal či vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností vážících se na stěžovatelova tvrzení, anebo alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu.*" Městský soud shledal v dokazování stěžovatele nesrovnalosti, které mohly mít vliv až na přezkoumatelnost jeho rozhodnutí; ty mu relevantním způsobem vytkl. Soud nepochybil, ani pokud rozhodnutí žalovaného v napadené části zrušil a věc mu vrátil zpět k dalšímu řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud tedy neshledal existenci důvodů přijatelnosti kasační stížnosti; nepřikročil proto k podrobnému věcnému přezkumu kasačních námitek stěžovatele a kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[14] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k aplikaci tohoto ustanovení namísto § 60 odst. 3 s. ř. s. srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšný žalobce má nárok na náhradu nákladů řízení, přičemž byl v řízení zastoupen advokátem. Náhradu nákladů žalobci tak tvoří odměna jeho advokáta za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů]. K tomu je třeba připočíst 300 Kč paušální náhradu hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Nejvyšší správní soud zjistil, že zástupce žalobce je současně plátce DPH, a proto se v souladu s § 35 odst. 10 s. ř. s. zvyšuje odměna o tuto daň ve výši 21 %. Stěžovatel je částku 4 114 Kč povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce, advokáta Mgr. Marka Čechovského, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. října 2023

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu